

DPP4 inhibitor sitagliptin as potential treatment option in metformin intolerant obese women with polycystic ovary syndrome: a pilot randomized study -Endocrine practice a rapid online accepted manuscript

در قالب یک مطالعه کارآزمایی مقدماتی بر روی ۱۵ زن مبتلا به PCOS چاق مقاوم به متفورمین اثر DPP4 Sitagliptin بر شاخص های چاقی، بتاسل فانکشن، شاخص های کنترل گلیسمیک و تحمل کلوگوز و نیز الگوی قاعدگی در برابر یک گروه ۱۵ نفری دیگری که توصیه های اصلاح سبک زندگی دریافت کرده بودند مورد ارزیابی و مقایسه قرار گرفت.

توضیحات زیر بخش روش های آماری بخش مواد و روش ها و یافته ها بر اساس آنها

۱- مقادیر متغیرهای عددی بصورت میانگین و انحراف معیار گزارش شده اند، برای مقایسه تغییرات متغیرها در هر یک از گروه ها قبل و بعد از مداخله از آزمون غیرپارامتری رتبه های علامت دار ویلکاکسون استفاده کرده اند (اگر متغیرها توزیع نرمال داشتند از آزمون پارامتری t زوجی باید استفاده می شد) و برای مقایسه میانگین تغییرات این متغیرها بین دو گروه تا مشخص شود کدام رویکرد (ستاگلپتین در برابر توصیه سبک زندگی) منجر به اثر بیشتری بر آنها می شود از آزمون غیر پارامتری من-ویتنی استفاده شده است (این آزمون معادل t دو نمونه مستقل برای مقایسه میانگین متغیرهای عددی نرمال بین دو گروه مستقل است)

۲- در جدول یک متغیرهای مختلفی که اثر مداخلات بر آنها باید ارزیابی می شد در هر یک از گروه ها نسبت به قبل از مداخله تغییراتشان با آزمون رتبه های علامت دار ویلکاکسون بررسی شده است. برای هر یک از گروه ها یک p گزارش شده است که مقادیر کمتر از ۵درصد آنها نشانه تغییر معنی دار در آن متغیر بواسطه اثر آن رویکرد مداخله ای بوده است برای مثال شاخص HOMA-B در گروه سیتاگلپتین افزایش معنی داری نسبت به قبل از مداخله نشان داده اما در گروه سبک زندگی کاهش معنی داری نشان داده است؛ یا انسولین در گروه سیتاگلپتین افزایش معنی داری بعد از مصرف داشته است اما در گروه سبک زندگی معنی دار نبوده است یا HOMA-IR در گروه سیتاگلپتین افزایش معنی داری نسبت به قبل از مصرف آن داشته است در حالیکه در گروه سبک زندگی تغییرات این شاخص نسبت به

قبل مداخله معنی دار نبوده است. در ستون آخر این جدول یک **P** گزارش شده است که مقادیر متغیرهای ستون یک را بین دو گروه با آزمون من-ویتنی مقایسه کرده است که همگی غیر معنی دار هستند که حاکی از آن است دو گروه در شروع مداخلات شرایط مشابهی داشته اند.

۳- در جدول میانگین تغییرات متغیرهای مورد بررسی در طول دوره مداخله بین دو گروه با آزمون من-ویتنی مقایسه شده است. برای مثال شاخص **QUICKI** در گروه سیتاگلیپتین نسبت به قبل از مصرف آن ۰/۰۳ کاهش نشان داده در حالیکه در گروه سبک زندگی تغییری ایجاد نشده است و این مقدار کاهش با $P=0/025$ به لحاظ آماری بین دو گروه معنی دار بوده است یا در مورد انسولین میانگین افزایش نسبت به قبل از مصرف سیتاگلیپتین ۷/۵ واحد بوده اما در گروه سبک زندگی متوسط افزایش نسبت به قبل از شروع مداخله ۰/۹ بوده است و آزمون آماری حاکی از افزایش معنی دار آن در گروه سیتاگلیپتین نسبت به گروه سبک زندگی می باشد. سایر متغیرها به همین صورت قابل تفسیر هستند.

دکتر آوات فیضی- دانشیار آمار زیستی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان- ۱۶-۱۰-۹۶